

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 2. Vtrùm necessitas in essendo omnino intrinseca Deo, siue cum ipso identificata realiter tam quiditatiua, quàm existentialis omni alià necessitate extrinsecà, distinctàque à Deo realiter ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

cessitas Dei ad essendum, quidquid est intra statum quiditativum, (quæ necessitas Dei quiditativa, loquendo vniuersè, dici potest iuxta dicta in Pharo Scient. disp. 10. quæst. 1. de prædicatis necessarijs intra huiusmodi statum), & necessitas Dei ad essendum in rerum natura, siue ad existendum, (quæ necessitas existentialis venit dicenda), certitudine planè demonstratiua certissimè sint. De quo nemo hæcenus dubitauit, semel supposita quiditate, & existentia Dei à se.

QVÆSTIO II.

Veram necessitas in essendo omnino intrinseca Deo, siue cum ipso identificata realiter tam quiditativa, quam existentialis omni alia necessitate extrinseca, distinctaque à Deo realiter maior sit. Et quanto maior.

11 Recentes aliqui, qui opinantur, necessitatem metaphysicam ex genere eorum conceptuum obiectiuorum esse, qui non suscipiunt magis, & minus, consequenter affirmant, Deum in sua existentia non magis necessarium esse, quam sunt creature possibile in sua possibilitate. Id quod etiam consequenter tenere debent omnes Doctores disput. 4. quæst. 2. referendi pro sententiâ statuente in Deo connexionem cum creaturis possibilibus eo ipso, quod asserunt, fore, vt Deus desineret existens esse casu, quod aliqua creatura desineret esse possibilis, De factoque multi eorum tenent, vt ibi videbimus. Nos vero, qui in Pharo Scient. disput. 11. quæst. 4. contra Auctores dictos statuimus, non solum necessitatem moralem, & physicam, (de quibus dubitare non licet), sed etiam necessitatem metaphysicam ex genere eorum conceptuum esse, qui suscipiunt magis, & minus; atque ita vnam necessitatem metaphysicam sepe esse maiorem alia; scilicet, quæ vna connectio metaphysica, in qua illa consistit, strictior, & firmitior alia est, vt euenit sepe; consequenter asserimus.

Propositio I.

12 Necessitas omnino intrinseca, quam Deus habet in essendo tum quiditatiuè, tum existentialiter, infinitè maior est necessitate, quam habent cætera cuncta in essendo quiditatiuè, aut etiam in essendo existentialiter ex hypothesi, quod existant.

Probatur propositio primò. Quia, vt dicebamus loco citato, necessitas in essendo tum quiditatiuè, tum existentialiter perfectio quædam entium est; quibus hoc ipso, quod est bonum, habere esse, nequit non etiam bonum esse, habere illud necessariò, vt est notum. Vnde penes maiorem, aut minorem perfectionem eorum, maior, aut minor eorundem necessitas in habendo esse taxandæ est. Consequens enim est, vt quò perfectius esse vnum quodque ens habet, eò perfectiori modo, atque adeò magis necessariò illud habeat. Cùmque Deus ens sit infinitè perfectus, atque adeò infinitè perfectus esse habens tum quiditativum, tum existentielle, quam cæte-

ra cuncta. Consequenter, necessitatem, quam Deus habet in essendo tum quiditatiuè, tum existentialiter, infinitè maiorem esse necessitate, quam habent cætera cuncta in essendo quiditatiuè, aut etiam existentialiter ex hypothesi, quod existant.

Secundò probatur propositio. Quia eo ipso quod esse est perfectio, nequit non esse etiam perfectio necessitas essendi, vt est notum. Manifestè enim est bonum, non posse amittere bonum possessum, longèque melius, quam posse illud amittere, periculumque habere propterea illud perdendi: sicut bonum est, possidere bonum, longèque melius, quam eo carere; de quo plura suo loco. Cùmque omnis perfectio intrinseca Deo intra proprium genus adeò sit infinita, vt infinitè superet omnem perfectionem eiusdem generis realiter distinctam à Deo, vt apparebit ex generis inferiori disp. 14. & 16. necessariò consequitur, necessitatem Dei in essendo infinitè maiorem esse qualibet alia necessitate in essendo realiter distincta à Deo. Et quidem, semel posito, quod etiam necessitas metaphysica ex genere eorum prædicatorum sit, quæ suscipiunt magis, & minus, vt loco citato Phari probauimus; ex se apparet euidens, Deum magis necessarium esse in essendo necessitate metaphysica, quam quodlibet aliud. Quis enim dubitet, ens primum omnimodis habens esse à se, strictius, & firmitus sibi annexere tale esse, strictiorique iure sibi illud exigere, & vindicare, efficaciorque, & validiore vi illius negationem, à se propellere, & repudiare; atque ita magis necessarium esse in essendo, quam quodlibet aliud ens secundum cum aliqua dependentia à primo habens esse? Quod si Deus intorem habet necessitatem in essendo, quam quodlibet aliud, confestim sequitur, excessum hunc esse infinitum. Quia omnis excessus perfectionis, quo primum ens excedit secundum, infinitus est, prout videbimus disp. 14. & 16. citatis: & necessitas in essendo, vt diximus, perfectio quædam est manifestè.

Tertio probatur. Quia tantum habet necessitatis aut quiditatis, aut existentia cuiusvis entis, quantum habet impossibilitatis contradictorium eius iuxta proposit. 14. statutam in Pharo Scient. disp. 11. quæst. 5. Sed contradictorium tum quiditatis, tum existentia Dei infinitè est impossibile contradictorio aut quiditatis, aut etiam existentia cuiusvis alterius entis. Ergo tam quiditas, quam existentia Dei infinitè magis est necessaria, quam quiditas cuiusvis alterius entis, aut etiam existentia eius ex hypothesi, quod existat. Maior ex terminis, & ex propositione citata satis est nota. Et consequentia legitima. Minor autem probatur. Quia ex contradictorio quiditatis, aut existentia Dei infinitè plures chymæ impossibiles sequerentur, quam ex contradictorio quiditatis, aut existentia cuiuslibet entis distincti à Deo. Quandoquidem, si Deus non esset id, quod quiditatiuè est, & consequenter non existeret, cætera cuncta tam, quæ possible modo sunt, quam quæ impossibilia, chymæ impossibiles essent; quia, si Deus deficeret, nullum omnino ens maneret possibile; cum tamen, deficiente quiditate, atque adeò etiam existentia cuiuslibet alterius entis, adhuc manerent possible infinita alia entia, quæ modo independenter ab illo possible sunt. Illud autem iure censetur infinitè impossibile, quod secum fert infinitè plures chymæ impossibiles: & consequenter infinitè magis

gis necessarium contradictorium eius. Concluditur igitur, Deum, cuius contradictorium fertur secum infinite plures chymaras impossibiles, quam contradictorium cuiusvis alius entis, infinite magis necessarium esse, quam quoduis aliud ens.

Propositio 2.

15 Necessitas, quam Deus habet ad essendum quoduis attributum entitatiue à se indistinctum realiter quatenus tale, infinite maior est qualibet alia necessitate realiter distincta ab ipso.

Hæc propositio in præcedente includitur. Quia necessitas, de qua agit, necessitas quædam est intrinseca Deo in essendo quiditatiue, de qua ibi vniuersè. Vnde neque alia, neque maiore indiget probatione. Quod autem contra vtramque propositionem ex Aduersarijs potest opponi, ex dictis loco citato Phari Scient. manet dilutum.

16 Ex vtrâque autem infertur primò id, quod iam dictum est supra num. 6. attributa intrinseca Deo entitatiue sumpta, qua ratione ab omni extrinseco independentia sunt, infinite magis necessaria esse, quam semiextrinseca, & extrinseca. Atque adeò inter prædicata Dei necessaria, quæ eo ipso passionibus essentia diuinæ seu propriæ, seu communes dicuntur, quædam nempe adæquate intrinseca, infinite magis necessaria esse, quam alia, nimirum semiextrinseca, & extrinseca. Vnde consequenter fit, essentiam diuinam cum solis suis intrinsecis passionibus quoad entitatem sumptis esse connexam absolute, & intrinsecè: cum semiextrinsecis vero, & extrinsecis ex suppositione dumtaxat illius extrinsecæ veritatis, per quam complentur, sine constituuntur; atque adeò aut semiextrinsecè, aut extrinsecè iuxta vniuersalem doctrinam de vtriusque generis passionibus essentiarum traditam in Pharo Scient. disput. 17. quæst. 18. & disput. 22. quæst. 2. De quo iterum redibit sermo infra disput. 4. quæst. 2.

17 Secundò infertur, necessitatem, quam habent intra statum quiditatiuum tam conditionatum, quam absolutum, & intra statum existentialem conditionatum omnes veritates obiectiuæ indistinctæ à creaturis possibilibus, atque adeò distinctæ à Deo iuxta doctrinam stabilitam in Pharo Scient. disput. 16. infinite minorem esse necessitate intrinsecâ, quam Deus habet tum intra statum dictos, tum insuper intra existentialem absolutum iuxta dicta ibidem. Quoniam de huiusmodi imprimis veritatibus est sermo in propositionibus statutis.

18 Tertio infertur, idem dicendum esse potiori iure de necessitate, quam habent intra eodem status, excepto existentialem absoluto, omnes veritates obiectiuæ indistinctæ à chymaræ impossibilibus, atque adeò distinctæ à Deo iuxta doctrinam etiam statutam loco citato: nam titulo impossibilitatis longè imperfectus est statum quiditatiuum aut absolutum, aut conditionatum, tum existentialem conditionatum habent chymaræ, quam creaturæ possibiles, prout explicabimus inferius disput. 16. Ergo longè minorem necessitatem in eo esse habere censendæ sunt iuxta rationes supra factas pro priorè propositione.

19 Dices contra hæc illationem. Etiam si chymaræ ab intrinseco minorem necessitatem habeant, quam entia possibilis; à necessitate tamen eorum entium possibilium, quibus opponuntur, & à quorum oppositione suam impossibilitatem sortiuntur iuxta doctrinam datam in Pharo Scient. disput. 11. quæst. 2. & 5. atque necessarias illas euadere quoad suam impossibilitatem, ac sunt talia entia quoad suum esse. Vnde chymaræ oppositæ Deo infinite necessaria euadent in suâ impossibilitate ab infinita necessitate Dei. Etenim, quam necessarium est impedimentum oppositum existentia, atque adeò & possibilitati chymaræ, tam necessaria erit huius non-existentia, atque adeò & impossibilitas existendi: siquidem pro solo casu ablationis talis impedimenti potest excogitari chymara potens existere. Sic, quam necessariò verus Deus existit, tam necessariò videtur non existere, atque adeò & esse impossibilis alter Deus chymaricus hoc ipso, quod verus Deus alteri chymarico opponitur quoad existentiam; impedimentoque subinde est, quominus ille existat, & possit existere. Respondeo tamen, chymaræ non maiorem necessitatem habere ab entibus possibilibus, quibus opponuntur, quam habent intrinsecè à se ipsis. Quia, cum talis oppositio fundetur tam in quiditate chymararum, quam in quiditate talium entium; eo quod omnis oppositio cuius extremorum oppositorum est semiextrinseca, vt pote includens in suo conceptu reali ambo extrema opposita, vt demonstratum est in Pharo Scient. disput. 14. quæst. 3. & 4. non potest ex tali oppositione provenire maior necessitas chymaræ, quam ipsa habet in se se; quia necessitas coniuncti ex duobus extremis nequit esse maior eâ, quam habet extremum minus necessarium; cum omne totum quoad necessitatem sequatur partem debiliorem hoc ipso, quod sine illa stare non potest, vt est notissimum. Itaque quantum Deus verus in se infinite necessarius impedimentum sit obstitens, ne alter Deus chymaricus possit existere: quia tamen in ratione impedimenti semiextrinsecæ sibi, vt pote oriundâ à quiditate tum propria, tum alterius Dei, non est magis necessarius, quam quiditas ipsa alterius Dei; idcirco titulo talis impedimenti nequit facere magis necessariam aut non existentiam, aut impossibilitatem ad existendum alterius Dei, quam ipsius quiditas necessaria est in se se. Pariterque de alijs chymaræ impossibilibus philosophandum est.

20 Quarto infertur, necessitatem, quam habent quoad suam possibilitatem negationes omnium creaturarum possibilium, infinite minorem esse necessitate intrinsecâ Dei. Quia possibilitas talium negationum nihil est aliud re ipsa à potentia, quam habent ipsæ creaturæ possibiles ad non existendum, quæ vnâ est ex veritatibus obiectiuæ cum ipsis creaturis identificatis, de quibus in illatione secundâ dictum est. Cum enim negatio creaturæ in se nihil sit: quia nihil ponit in esse, sed potius aufert esse creaturæ, vt ostendimus in Pharo Scient. disput. 9. quæst. 3., neque in se habet potentiam aliquam ad essendum, sed à potentia ipsâ, qua creatura potest non esse, possibilis denominatur.

21 Quintò infertur, necessitatem, quam habent quoad suam possibilitatem negationes chymararum impossibilium potiori iure esse infinite minorem necessitate intrinsecâ Dei. Quia pari-

pariter talis possibilitas ipsa est potentia ad non existendum quam secum identificatam habent ipse chymæra, de qua vna cum alijs veritatibus obiectiuis ipsarum dictum est illatione tertiâ.

22 Sexto inferitur, necessitatem, quam habent ad existendum in statu absoluto negationes chymærarum impossibilium, (qua ratione negationes dici possunt existere iuxta doctrinam datam in Pharo Scient. loco nuper citato), infinitè similiter esse minorem necessitate intrinsecâ Dei, utpote eandem quidditatis ipsarum chymærarum. Est enim ipsa necessitas connexionis, quam cum sua non existentia habent ipse chymæra; siquidem, necessarium esse, chymæras non existere, & esse necessitatem ipsas chymæras ad non existendum, in idem prorsus recidit, ut ex se patet.

23 Hinc inferitur septimò, vnam chymæram negatiuam, scilicet negationem veri Dei, in sua non existentia, in suaque impossibilitate tantam necessitatem habere, imò eandem, ac ipse Deus. Quia eius non existentia ipse Deus est, & eius impossibilitas aliud non est re ipsâ ab impotentia, quam Deus habet non existendi; quæ impotentia ipsa est realiter necessitas Dei in existendo concepta à nobis per modum negationis potentia non existendi.

24 Octauo inferitur, necessitatem conditionatam, siue ex suppositione, quam habet qualibet negatio ad suo modo existendum ex hypothesi quod ipsa existat, vel aliud quid eam inferens, siue ea sit negatio creaturæ possibilis, siue chymæra impossibilis infinitè minorem esse necessitate Dei: quia talis necessitas refunditur in necessitatem quidditatis entis negati, quando est necessitas ex hypothesi ipsius negationis, & in necessitatem entis inferentis illam prout talis, quando est necessitas ex hypothesi talis entis. Omnis quippe necessitas, quam habet quoduis ens siue ad existendum ex hypothesi, quod existit, siue ad non existendum ex hypothesi, quod non existit, alia non est à necessitate, quam tale ens habet ad existendum id, quod de suo quidditatiue est. Quandoquidem, si ex suppositione, quod ens existit, non existeret, aut ex suppositione, quod non existit, existeret, distingueretur à se ipso, & non esset id, quod de suo quidditatiue est contra necessitatem, quam habet, suæ quidditatis. Et omnis necessitas, quam habet negatio ex suppositione alterius entis inferentis illam, utpote oriunda ab oppositione talis entis cum ente negato, ad necessitatem etiam qui datum amborum, in quibus ipsorum oppositio re ipsâ consistit, venit tandem pariter reducenda consentaneè ad doctrinam traditam in Pharo Scient. disput. 14. quæst. 4. proposit. 3. de connexionem semixtrinsecâ, media qua quoduis ex extremis oppositis inferi negationem alterius.

25 Nono inferitur, necessitatem, quam habet quoduis distinctum distinctum adæquatè à Deo extremorum citra medium oppositorum, (qualia sunt omnia contradictoria, & aliqua contraria iuxta dicta in Pharo Scient. disput. 14. quæst. 3.), infinitè minorem esse necessitate Dei, Quia necessitas huiusmodi distinctorum ex duabus conditionatis coalescit, quibus necesse est adesse hoc extremum distincti, si deest illud; & illud adesse, si deest hoc iuxta doctrinam datam etiam in Pharo Scient. disput. 10. quæst. 3. atque adeo de illa per inde, ac de veritatibus conditionatis, siue ex hypothesi venit phylosophan-

dum iuxta iam dicta. Loquor autem in hac illatione de distinctis distinctis adæquatè à Deo: quia necessitas distincti ex Deo, & suâ negatione non est minor necessitate Dei; cum sit eadem quidditatis eius; ut facile ex dictis hactenus quisque potest colligere.

DISPUTATIO IV.

De independentia Dei in essendo ab omni non Deo.

Bisariam potest excogitari aliquod ens independentens in suo esse ab alio quopiam. Primo tanquam à causâ, aut conditione causandi. Secundo tanquam à termino connexionis. De utraque ergo ista independentiâ Dei in essendo ab omni non Deo, siue ab omni alio distincto ab ipso agendum nobis est in præsentibus disput.

QVAESTIO I.

Verum Deus sit independentens in essendo ab omni non Deo, siue ab omni alio distincto à se tanquam à causâ, aut conditione causandi.

Quinque genera causarum recensentur communiter. Efficientis scilicet, finalis, exemplaris, formalis, & materialis. Causa efficiens est quæ influit esse in aliud, siue quæ dat esse rei, ipsam ve rem efficit, seu facit. Causa finalis est id, cuius gratia efficiens operatur, siue propter quod efficiens facit, quod facit. Causa exemplaris est id, ad cuius normam operatur efficiens. Causa formalis est, quæ constituit intrinsecè rem ut pars determinans eius essentiam. Causa denique materialis est; quæ recipit, siue sustentat actionem, formamque per ipsam effectam ab efficiente; quo titulo causa receptiua, seu subiectiua venit dicenda; & componit rem tanquam pars determinabilis ad talem ipsius essentiam componendam per talem formam; quo titulo causa materialis constitutiua appellanda venit. Condicio autem causandi in vniuersum est id, quod quamlibet ex causis prædictis adiuvat ad causandum, siue applicando, siue disponendo, siue aliter quoquo modo. De quibus omnibus suo loco latius tractandum est.

Ex illis modò inferitur primò, omnem dependentiam, atque adeo etiam omnem independentiam ab alio tanquam à causâ, aut à conditione causandi, necessariò esse dependentiam, aut independentiam ab alio tanquam à causâ aut efficiente, aut finali, aut exemplari, aut formali, aut materiali, aut tanquam ab aliquo earum iuuamine, aut tanquam ab aliquo complexo ex hisce omnibus possibili,